

Sygn. akt II K 122/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Teresa Czajewska

w obecności protokolanta Joanny Woźniak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r.

na posiedzeniu

sprawy D. B. (1), syna D. i M., z domu P., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 4 stycznia 2016 roku w P., woj. (...) dokonał kradzieży rozbójniczej na osobie małoletniego A. M. w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu mu z ręki telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 1000 złotych, stanowiącego własność E. M., a użytkowanego przez w/wymienionego, bezpośrednio po kradzieży, działając w celu utrzymania się w jego posiadaniu, groził mu pobiciem, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu 21 listopada 2015 r. w P., woj. (...), dokonał rozboju na osobie Z. P. w ten sposób, że stosując wobec niego przemoc w postaci szarpania za ubranie, a następnie grożąc mu pobiciem, zerwał z szyi pokrzywdzonego i zabrał w celu przywłaszczenia srebrny łańcuszek z zawieszka w postaci orzełka o wartości 120 zł, a nadto po przeszukaniu jego odzieży, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 100 zł, powodując straty w łącznej wysokości 220 zł na szkodę Z. P., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego D. B. (1) za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt 1 wniosku prokuratora, wyczerpującego dyspozycję art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego D. B. (1) za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt 2 wniosku prokuratora, wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. B. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Z. P. kwoty 220 (dwieście dwadzieścia) złotych;

IV. na podstawie art. 85 k.k., 85 a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone w punkcie I i II wyroku kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 4 stycznia 2016 roku do dnia 31 marca 2016 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych ustalając, iż wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 122/16

UZASADNIENIE

ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej oraz wymiaru kary

na podstawie art. 424 § 3 k.p.k.

Po przeanalizowaniu materiałów postępowania przygotowawczego złożonych przez Prokuratora wraz z wnioskiem w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o wydanie w stosunku do oskarżonego D. B. (1) wyroku skazującego i wymierzenie mu uzgodnionych z nim kar Sąd uznał, iż czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie 1 wniosku Prokuratora wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 281 k.k., które polega na używaniu przemocy lub groźeniu natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy. D. B. (2) w dniu 4 stycznia 2016 roku groził małoletniemu A. M. pobiciem go, w celu utrzymania się w posiadaniu uprzednio wyrwanego mu z ręki telefonu komórkowego marki s. (...) (...)czym wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa kradzieży rozbójniczej opisanej w art. 281 k.k. Jednocześnie czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwa podobne stanowiące ciąg przestępstw na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 6 grudnia 2011 roku w sprawie II K 954/11 na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 21 czerwca 2011 roku do dnia 6 grudnia 2011 roku oraz od dnia 31 maja 2012 roku do dnia 14 grudnia 2013 roku. Mając powyższe na uwadze należy przyjąć, iż oskarżony działał w warunkach recydywy szczególnej podstawowej, wobec czego jego czyn zakwalifikować należało z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Natomiast w dniu 25 listopada 2015 roku D. B. (2) dopuścił się przestępstwa rozboju z art. 280 § 1 k.k., które polega na kradzieży przy użyciu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia lub po doprowadzeniu człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Oskarżony bowiem szarpiąc za ubranie oraz grożąc pobiciem Z. P. zerwał mu z szyi i zabrał w celu przywłaszczenia srebrny łańcuszek z zawieszka o wartości 120 zł, a następnie przeszukał jego odzież i zabrał mu w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 100 zł. Ponadto czynu tego również dopuścił się w opisanych wyżej warunkach powrotu do przestępstwa, a zatem jego zachowanie należało zakwalifikować z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Uznając oskarżonego za winnego dokonania obydwu zarzucanych mu czynów, na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd wymierzył mu za czyn zarzucany w punkcie 1 wniosku Prokuratora karę jednego roku pozbawienia wolności, natomiast za czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie 2 wniosku Prokuratora na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. karę dwóch lat pozbawienia wolności.

W obydwu tych przypadkach wymierzając karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, pomimo działania przez oskarżonego w warunkach recydywy, Sąd przychylił się do wniosku Prokuratora o wymierzenie kar uzgodnionych z oskarżonym w takiej wysokości, mając na uwadze, że sposób działania sprawcy zarówno przy rozboju, jak i kradzieży rozbójniczej nie był brutalny, użyta przemoc nie była nadmierna (szarpanie za ubranie), bądź też sprawca groził jedynie jej użyciem, a pokrzywdzeni nie doznali żadnych krzywd, poza stratami materialnymi. W tym zaś celu, tj. naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem Sąd zobowiązał oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. do zapłaty

na rzecz pokrzywdzonego Z. P. kwoty 220 zł (telefon natomiast będący przedmiotem kradzieży rozbójnicze został odzyskany).

Sąd uwzględnił również wniosek Prokuratora w przedmiocie wymiaru kary łącznej, uznając, iż kara dwóch lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności będzie wystarczająca dla tak młodego (...) –letniego) sprawcy i spełni swoje cele w zakresie jej indywidualnego oddziaływania. Sąd uznał, iż pomimo uprzedniej karalności oskarżonego, kolejny pobyt w zakładzie karnym przez okres trwania tej kary pozytywnie wpłynie na zmianę jego postawy i przyczyni się do wdrożenia go do poszanowania przepisów prawa. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż oskarżony w toku całego postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie utrudniał w żaden sposób postępowania i złożył wniosek o wydanie wobec niego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, co należało mieć również na uwadze przy wymiarze kary.

Zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia zatrzymania tj. 4 stycznia 2016 roku do dnia wydania wyroku tj. 31 marca 2016 roku, w którym to dniu uchylono ponadto środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.

Mając zaś na względzie sytuację materialną oskarżonego oraz orzeczenie wobec niego kary bezwzględnej pozbawienia wolności Sąd zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych, uznając, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.